

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ ז' - חֻלְק ז'

קוֹנְטֵרְס 187

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דְא יַפְקוֹן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

יֵי אֵל יִרְאוּ, עֵינָא דְלַעֲיָלָא. לָא זָכוּ, עֵינֵי יֵי הַמָּה
מִשׁוּטְטוֹת, עֵינָא דְלַתְתָּא.

דִּתְנִיָּא, מִפְּנֵי מָה זָכָה יוֹסֵף דְלָא שְׁלֵטָא בֵּיה עֵינָא
בִּישָׂא, מִפְּנֵי שְׂזֻכָּה לְאַשְׁתַּגָּחָא בְּעֵינָא טָבָא
עֵילָאָה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית מט) בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף
בֵּן פֶּרֶת עָלֵי עֵינֵי. אֲמַאי הוּא בֵּן פֶּרֶת. עָלֵי עֵינֵי. כְּלוּמַר
עַל סַבְת עֵינֵי דְאַשְׁתַּגַּח בֵּיה.

וְכְתִיב טוֹב עֵינֵי הוּא יְבוֹרֵךְ, מָאֵי טַעְמָא. כִּי נָתַן
מִלְחָמוֹ לְדָל. מָאֵי טַעְמָא אֲקָרִי חַד. תָּא חֲזִי,
בְּעֵינֵיה דִּתְתַּאָּה אֵית עֵינָא יְמִינָא, וְאֵית עֵינָא
דְשְׂמַאלָא. וְאֵינֹן תְּרִי, בְּתִרֵי גְוֹנֵי. אֲבָל הָבָא, לִית

ספר נפלאות הזוהר

עַל יְדֵי עֶסֶק בְּלִמּוּד הַזֵּהר הַקְּדוּשׁ, וְזֶה "כָּל הַבֵּן" - מִי שֶׁהוּא בְּכַחֲבֵינַת בֵּן - שְׁלוּמֵד
אֵת סוּדוֹת הַתּוֹרָה - "הַיָּאֲרָה תְּשַׁלִּיכֶהוּ" - לְצִלּוֹל בְּיָם חֲכֻמַּת הַסּוּד, "וְכָל הַבַּת תַּחֲיִינֵן"
- אֵלוֹ שְׁעַד עֵתָה עֶסְקוּ בְּנִגְלָה - גַּם הֵם יִלְמְדוּ וַיִּגְרְסוּ בַּזֵּהר הַקְּדוּשׁ].

(י) יוֹנָה הַנְּבִיא הַתַּפְּלֵל עַל יִשְׂרָאֵל שִׁינְצֵלוּ מִהָעֶרֶב רַב

דְּכַר אַחַר וַיִּמְן יְהו"ה דָּג גְּדוֹל לְכַלּוֹעַ אֶת יוֹנָה (יוֹנָה ב א), דָּא עֲנִיּוּתָא, דְּאִיהוּ עֶצֶב,
וְנוֹקְבָא דִּלְיָה עֶצְבוֹן, דְּכוּרָא דָּג נוֹקְבָא דָּגָה, דָּא הוּא (שֵׁם ב) וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל יְהו"ה
אֱלֹהֵי"ו מִמְעֵי הַדָּגָה, מִכַּפְּנָא דְעֲנִיּוּתָא דְמִטֵּי לְמַעוֵי דִישְׂרָאֵל, בְּהַהוּא זְמַנָּא וַיֹּאמֶר
יְהו"ה לְדָג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה וַגּוֹמֵר (שֵׁם יא), בְּדוּחְקָא דְדָאָגָה דְלַהוֹן דְּדוּאָגִין מִן עֲנִיּוּתָא,
מְדוּחְקָא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (שְׁמוּאֵל ב, ככ-כח) וְאֵת עִם עֲנֵי תוֹשִׁיעַ. דָּא
נְבוּאָה דִּיוֹנָה דְנִתְנַבָּא דִּיִּפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּדָאָגָה (ס"א בְּדוּחְקָא) דְעֲנִיּוּתָא.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עֵינָא שְׂמַאלָא. וְתַרְוַיְהוּ בְדַרְגָּא חַד סַלְקִי, וְכֻלָּא
יְמִינָא. וּבְגִינֵי בְדָ, עֵינָא חַד, וְלֹא תַרִין.

וְתַאנָא, עֵינָא דָא, דְּהוּא עֵינָא דְאֲשַׁחֲוֵתָא. פְּקִיחָא
תְּדִיר. חֵיכָאן תְּדִיר. וְחֻדָּאן (ס"א וְחֻזָּאן) תְּדִיר,
דְּלֹא הוּי הָכִי לְתַתָּא, דְּכֻלִּילֵן בְּסוּמְקָא וּבְאוּכְמָא
וּבְתוּרָא, בְּתַלְת גּוּוּנֵי, וְלֹא תוּה תְּדִיר פְּקִיחָא (ס"א דְּלִיה
גְּבִינָא) דְּלִית גְּבַהֲנָא סוּטְרָא (ס"א בְּלִיה גְּבִינֵי סוּדְרָא) (ס"א דְּלִיה
עֵינֵיה בְּגִינֵי דְּמַכְסָּאן) עַל עֵינָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תַּחֲלִים מִד)
עוֹרָה לְמָה תִישָׁן יי. (מַלְכִים ב יט) פְּקַח יי עֵינֵיה.

ספר נפלאות הזוהר

[באור: באור נוסף לפסוק: הַדָּג נִמְשַׁל לְדָאָגָה, שְׂרוּצָה לְכַלֵּעַ אֶת יוֹנָה - הֵם
יִשְׂרָאֵל, וְדָאָגָה זו עֲנִיּוֹת, שְׂבָא עַל יְדֵי הַסֵּמ"ף מ"ם וּפְלוּגִית בַּת זוּגוּ רַח"ל, שְׂיָדוּעַ
שֶׁהַפֶּעַס וְכֵן פִּגְמֵי הַבְּרִית גּוֹרְמִים לְדָאָגָה זו, וְזוּ תַהֲיָה פְעֻלַת הָעֶרֶב רַב. וְעַל כֵּן הַתְּפִלָּל
יוֹנָה הִנְבִיא אֶל ה' אֱלֹקָיו שְׂיִצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל מֵעֲנִיּוֹת וְרַעֲב שְׂמַגִיעַ אֶל הַמַּעַיִם, וּבְאוֹתוֹ
הַזְמַן כְּאֲשֶׁר יִתְמַלֵּא סֵאת הַצְּרוֹת יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מֵהַגְּלוּת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׂמוּאֵל ב כב-כח),
"וְאֵת עַם עֲנֵי תוֹשִׁיעַ" רומז שְׂכַפְאֶשׁ יִהְיוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֲנִיּוֹת אֲז יוֹשִׁיעַם וַיִּגְאֲלֵם.] (וּבְלַמּוּד
הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ נְצִלִים מְכַל הָעֲנִיּוֹת וְהַנְּסִינּוֹת).

יא) הַגְּאוּלָּה תַהֲיָה עַל יְדֵי שְׂנַתְדַבֵּק בְּצַדִּיק שְׂיִישׁ לוֹ כַח לְהַגּוּ וְלַהֲיֹת תַבַּת נַח שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
הוּא הַרְשָׁבִי הַקְדוּשׁ

ובימינָא יִפְקוּן, (דף נד.) בְּגִין דְּצַדִּיק ח"י עֲלָמִין אִיהוּ עֲנֵי דְאֲתַקְשֶׁר בִּימִינָא, דְּאִיהוּ
פְּסַח, כְּגוֹנָא דְיִשְׂרָאֵל דְאֲתַמַּר בְּהוֹן (יְחֻזְקָא ל טז ז) וְאֵת עָרוֹם וְעָרְיָה, וְהֵאֵי יוֹנָה אִיהִי
יוֹנָה דְתִיבַת נַח.

שָׁאֲרָעוּ לָהֶם הַרְעוֹת הַלְלוּ, וַיְנַהֲיֵגֶם לְאָרֶץ טוֹבָה כְּפֹרוֹשׁ הַכְּתוּב.

וְהָיָה שְׁנֵי גְדוּלִים רַבִּים מְעֻלִים הָיוּ דוֹפְקִים פֶּתַח כֶּסֶף הַכְּבוֹד, שְׁאֲפֹטְרוֹפּוֹס שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִדָּה חֲמִישִׁית, מִשּׁוּם הָיִיתֶם בְּגִלוֹת כָּל הַזְּמַן הַזֶּה, וְקָרָה שִׁישְׁכַּח אוֹתָם בְּאֶרֶץ שׁוֹנְאֵיהֶם.

וְהוּא שְׁתֵּי מִדּוֹת בְּשִׁתֵּי חֻלְקוֹת. יִצְאָה אַחַת וְדַבְּרָה כְּנִגְדַּ רַבּוֹן הָעוֹלָם, וְנָתַן לָהּ רְשׁוֹת לְדַבֵּר כָּל מַה שֶׁתִּרְצֶה, וְרֵאתָה בְּיִשְׂרָאֵל מִצַּד אֶחָד לְגוֹר עַל יִשְׂרָאֵל שִׁישְׁכָאוּ מִהַגְלוֹת בְּזִכּוֹת אֲבוֹתֵיהֶם, וּמִצַּד אַחַר רְצַתָּה לְגוֹר עֲלֵיהֶם בְּשִׁבִיל חֲטָאֵיהֶם כְּשֶׁאֲמָרוּ עֲלֵיהֶם רַעַה גְדוּלָה, הָרִי אַרְבַּע מִדּוֹת, וְלֹא הֵיחָתָה בָּהֶם מִדָּה חֲמִישִׁית אֲפֹטְרוֹפּוֹס שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְדַבְּרוּ כָּל מַה שֶׁרָצוּ.

עַד שֶׁהִגִּיעָה לָהֶם הַמִּדָּה הַחֲמִישִׁית, וְהָיָה בְּכֶסֶף הַכְּבוֹד מִן הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְאָמְרָה עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל טוֹב, וְלֹא הָיוּ פוֹחַדוֹת שְׁתֵּי מִדּוֹת הַרְאֻשׁוֹת לְדַבֵּר לְפָנָיו, בְּזִכּוֹת הַמִּדָּה הַחֲמִישִׁית שֶׁנִּמְשְׁלָה לְלִילָה, וְיִצְאָה לְהֵאִיר לָהֶם. וְלִכְּן פֶּתַח, וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא יוֹדֵעַ לֵה' לֹא יוֹם וְלֹא לִילָה וְהָיָה לַעֲרֵב יְהִיֶּה אוֹר.

שְׁנֵינִי, (בְּרֵאשִׁית א) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה. וְשֵׁם אָמַר וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם. וְקָשָׁה שְׁלוֹ עַל שְׁלוֹ. בְּאֵרֶב אֶלְעֶזֶר לְרַבִּי שְׁמֵעוֹן אֲבִיו וְאָמַר לוֹ, אֲבִי מוֹרִי, מַה זֶה? אָמַר לוֹ, מִבְּרֵאשִׁית עַד ו' דּוֹרוֹת בְּרָא יְדוּ"ד אֶחָד, רוֹצֵה לומר, ו' שֶׁל שְׁמוֹ נָתַן בוֹ רוּחַ חֲכָמָה. עַד פֶּאֶן לֹא הָיָה יוֹדֵעַ מַהוּ חֹשֶׁךְ. קָם רַבִּי אֶלְעֶזֶר וְנָשַׁק יְדוֹ שֶׁל אֲבִיו.

בְּקוֹשְׁטָא, הָכִי יִזְנַח יִתְהוֹן בְּאַרְע שְׁנֹאֵיהוֹן. וַיִּסַּב בְּנִיְהוּוֹ דְאַרְע לְהוֹן בִּישִׁין אֲלִין, וַיִּדְבֵּר לְהוֹן לְאַרְע טַב כְּפִירוֹשָׁא דְקָרָא.

וְהוּא תְרִי רַבְרַבִּין סְגִיאִין מְעֻלְיָאן הָוָה מְטַרְקֵן תְּחוֹת כְּרִסֵּי יְקָרָא, דְאַפְטְרוֹפָא דְיִשְׂרָאֵל מְכִילְתָא חֲמִישְׁאָה, בְּדִיל דִּיהוֹן בְּגִלוֹתָא כָּל עַדְנָא הַדִּין, וְאַרְע דְנָשִׂי יִתְהוֹן בְּאַרְע שְׁנֹאֵיהוֹן.

וְהוּא תְרִין מְכִילְתָן, בְּתִרִין סְפִין, נִפְקַח חֲדָא וּמְלִיל לְקַבֵּל רַבּוֹן עֲלֵמָא, וְיַהֲיֵב לֵיהּ רְשׁוֹ דִּימְלַל כָּל מָאן דְבַעֵי, וְחֲזִי בְיִשְׂרָאֵל מִן גִּיסָא חֲדָא לְמַגְזֵר בְּהוֹן בְּיִשְׂרָאֵל, דִּיפְקוֹן מִן גְּלוֹתָא, בְּדִין אֲבַהֲתַהוֹן. וּמִן גִּיסָא אַחֲרִינָא, רַעָא לְמַגְזֵר עֲלֵיהוֹן, בְּדִיל חוֹבֵיהוֹן, דְאַמְרוּ עֲלֵיהוּ בִישָׁא סְגִיאָה. הָא אַרְבַּע מְכִילְתָן, וְלֹא הָוָה בְּהוֹן מְכִילְתָא חֲמִישְׁאָה אֲפֹטְרוֹפָא דְיִשְׂרָאֵל, וּמְלִילוֹ כָּל דִּרְעוּ. (דף ריג ע"ב).

עַד דְמְטָא לְוֹתְהוֹן מְכִילְתָא חֲמִישְׁאָה, וְהוּוּ בְכְרִסֵּי יְקָרָא מִן שְׁמָא קְדִישָׁא, וְאָמַר עַל בְּנוֹהֵי דְיִשְׂרָאֵל טַב, וְלֹא הוּוּ רְתִינִין תְרִין מְכִילְתָן קְמִייתָא לְמַלְלָא קְמִיָה, בְּדִיל מְכִילְתָא חֲמִישְׁאָה דְאַתְמַתַּל לְלִילָיָא, וְנִפְקַח לְנַהוּרָא דְלְהוֹן. וְעַל דָּא פֶּתַח, וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא יוֹדֵעַ לֵה' לֹא יוֹם וְלֹא לִילָה וְהָיָה לַעֲרֵב יְהִיֶּה אוֹר.

תְּנַנְנָא (בְּרֵאשִׁית א) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה, וְהֵתֵם אָמַר וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם, וְקָשָׁא דִידִיָה אֲדִידִיָה. אָתָּא רַבִּי אֶלְעֶזֶר לְרַבִּי שְׁמֵעוֹן אֲבוּי, וְאָמַר לֵיהּ אָבָא מְאָרִי, מָאִי דָא. אָמַר לֵיהּ, מִבְּרֵאשִׁית עַד שֶׁשָּׂה דּוֹרוֹת בְּרָא יְהו"ה אֶחָד, צְבִי לְמִימַר, ו' דְשְׁמִיָה, יְהֵב בֵּיהּ רוּחַ חֲכָמָה,

עַד הֶכָא לֹא הָוָה מְנַדֵּעַ מַהוּ חֹשֶׁךְ. קָם רַבִּי אֶלְעֶזֶר וְנָשַׁק יְדֵי דְאֲבוּי.

קָם רַבִּי אַבְא וְשָׂאֵל, מַה זֶה חֲשֵׁף? סָבְבוּ הַחֲבָרִים וְלֹא הִגִּיעוּ לְמַה שֶּׁשָּׂאֵל. עָשׂוּ מַעֲשֵׂה, וְהִגִּיעַ קוֹל מִלְפָּנָיו רְבוּן הַעוֹלָם בְּפִסְיוֹן זֶה, (איוב י') אֶרֶץ עִפְתָּה וְגו', צְלֻמּוֹת וְלֹא סֹדְרִים וּתְפַע כְּמוֹ אֶפֶל. גִּיהֶנָם מִלְפָּנָיו שֶׁנִּבְרָא הַעוֹלָם הִזֶּה גִּנּוּז לְרִשְׁעִים. אוֹי לְרִשְׁעִים שִׁיחֵי כְּשִׁעֲשֵׂה הָאֱלוֹהִים אֵת אֱלֹהִים (ישעיה ס) כִּי הִנֵּה הַחֲשֵׁף יִכְסֶה אֶרֶץ וְעָרְפֵל לְאִמִּים וְעֵלְיָךְ יִזְרַח ה' וּכְבוֹדוֹ עֲלֶיךָ יֵרָאֶה. אֲשֶׁרִי חֲלָקִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא בְּרָא לָהֶם זֶה. (תהלים קמז) אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁהוּא אֱלֹהִיו.

וַיִּגַּד לְיַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הִנֵּה בִנְךָ יוֹסֵף בָּא אֵלֶיךָ. רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, מִלְּאֲפֹךְ הוּא שֶׁהִיָּה עֵתִיד לִזְמַר טוֹב עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּשִׁיִּשְׁוּבוּ לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל צָרָתָם, כְּשִׁיבֵא קֵץ הַמְּשִׁיחִים. בְּכָל צָרָה שֶׁתִּבָּא עֲלֵיהֶם יֹאמְרוּ לְמַדָּה: בְּיָנֶיךָ בָּאִים אֵלֶיךָ. וַיִּגְאָלוּ הַטּוֹבִים. אֲשֶׁרִי חֲלָקִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּבְרָאוּ בְּנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהֵם כְּמוֹ מִלְּאֲכִים. (איוב לח) וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. הוֹי"ה מַה?

בֵּא רָאִה, מַנְיֵן שֶׁקָּרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיַעֲקֹב אֵל? אַתָּה בְּעֵלְיוֹנִים, וְאֲנִי אֶהְיֶה בְּתַחְתּוֹנִים, (אתָּה תִּהְיֶה בְּתַחְתּוֹנִים, וְאֲנִי אֶהְיֶה אֶלּוֹם בְּעֵלְיוֹנִים). מַה זֶה אוֹמֵר? (בראשית יז) וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל אֲבָרְהָם. הָאֲבוֹת הֵם מְרַכְּבוֹת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁנֵינִי (מיכה יז) תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאֲבָרְהָם. הֲרִי שְׁתֵּי סְפִירוֹת בְּשִׁמְיֵי מְרַכְּבוֹת גְּדוּלוֹת עֲלִיוֹנוֹת.

שְׂרִישִׁי יִצְחָק. מַה זֶה (בראשית לא) וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בְּפִסְדֵי אֲבִיו יִצְחָק. וּמִשׁוּם פִּסְדֵי יִצְחָק שֶׁהִיָּה סְפִירָה, שֶׁל יִצְחָק הִיא מְעֵלְיוֹנִים, מְפָרֶשֶׁת

קָם רַבִּי אַבְא וְשָׂאֵל, מַאי חֲשֵׁף. אֶסְתַּחֲרוּ חֲבָרִיא וְלֹא מָטוּ מַאי דְשָׂאֵלוּ, עֲבָדוּ עוֹבְדָא, וּמָטָא קָלָא מִן קָדָם רְבוּן עֲלֵמָא, בְּהַאי קָרָא, (איוב י') אֶרֶץ עִפְתָּה וְגו' צְלֻמּוֹת וְלֹא סֹדְרִים, וְתוֹפַע כְּמוֹ אוֹפֵל, גִּיהֶנָם מִקְמֵי דְאֲתַבְרֵי עֲלֵמָא, הָוּה גִּנּוּז לְרִשְׁעִיאַ, וְוִי לְהוֹן לְחִיִּיבִיא, דִּיחֻוֹן פִּד יַעֲבִיד אֱלֹהָא נִת אֵלִין, (ישעיה ס) כִּי הִנֵּה הַחֲשֵׁף יִכְסֶה אֶרֶץ וְעָרְפֵל לְאִוּמִים וְעֵלְיָךְ יִזְרַח יי וּכְבוֹדוֹ עֲלֶיךָ יֵרָאֶה. זָכָאָה חוֹלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא בְּרָא לְהוֹן דָּא, (תהלים קמז) אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁי אֱלֹהִיו:

וַיִּגַּד לְיַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הִנֵּה בִנְךָ יוֹסֵף בָּא אֵלֶיךָ. רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, מִלְּאֲכָא הוּא, דְּהָוּה עֵתִיד לְמִימַר טוֹב עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, פִּד יִתִּיבּוֹן לְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּכָל עֲקֻתָּהוֹן, פִּד יִתִּי קֻצָּא דְמִשְׁיחָא, בְּכָל עֲקֻתָּא דְתִיתִי עֲלֵיהוֹן, יִימְרוּן לְמִכִּילְתָּא בְּרִיךְ אֲתִי לְוַתְךָ, וְיִתְפָּרְקוּן טָבָאִי. זָכָאָה חוֹלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּאֲתַקְרִיאוּ בְּנוֹי דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִינוּן כְּמִלְּאֲכִיאַ, (איוב לח) וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים, הוֹי"ה מַאי.

הָא חֲזִי, מַנְיֵן שֶׁקָּרָא קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיַעֲקֹב א"ל, אַתָּה בְּעֵלְאָה, וְאֲנָא אֶהְיֶה בְּתַחְתָּא, (ג"א אַתָּה תִּהְיֶה בְּתַחְתָּא, וְאֲנָא אֶהְיֶה אֶלּוֹם בְּעֵלְאָה), מַאי קָא מִיִּירִי. (בראשית יז) וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל אֲבָרְהָם, אֲבָהֶתָן אִינוּן רְתִיכָאן דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. תָּנָא, (מיכה ז) תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאֲבָרְהָם, הָא תְרִין סְפִירוֹן, בְּתִרִין רְתִיכָן, רְבִרְבָן עֲלֵאִין. תְּלִיתָאָה יִצְחָק, מַאי (בראשית לא) וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בְּפִסְדֵי אֲבִיו יִצְחָק. וּבְגִין פִּסְדֵי יִצְחָק דְּהָוּה סְפִירָה, וְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּהוּא כְּרִסִּי יְקָרָא רְתִיכָא עֲלָאָה, וּסְפִירָה דִּיִּצְחָק וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא פִּסָּא כְּבוֹד, מְרַכְּבָה עֲלִיוֹנָה, וּסְפִירָה

יותר מכל הספירות של האבות.
זהו שכתוב וישבע יעקב בפחד
אביו יצחק.

רבי אבא פתח ואמר, אלהי
אברהם ואלהי נחור ישפטו
בינינו אלהי אביהם וישבע יעקב
בפחד אביו יצחק. מפסוק זה
אתה יכול לדעת זה.

ויתחוק ישראל וישב על המטה.
וסוד הכתוב (דניאל יב) ובעת ההיא
יעמד מיכאל השר הגדול העמד
על בני עמך והיתה עת צרה. רבי
שמעון אמר, זו גבורת יד מיכאל
הגדול, כמו שהיה משתחוה לה
מקדם לכן. למי היה משתחוה?
משתחוה למטה. היתה המטה
פתוחה פניה. למילה היה
משתחוה, שהרי היתה חביבה
עליו.

כי חלל יהודה קדש ה' אשר
אהב ובעל בת אל נכר (מלאכי ב).
כשהסתלק זיוו ממנו על
חטאייהם, ולא היה לה לעמד
לפניו, וגרשה המלכה מן המלך
משום שלא יכלה להשאיר את
בניה בין העמים להרג אותם,
והוא היה בארץ הקדושה, בזה
שיהיו עמים נכרים מן עמו.
רוצה לומר, הכניס שכינה
ביניהם בגלות ובזמן שלא היתה
בארץ, והיא בארץ העמים בזיו
של ישראל נשמרו העמים
שסביביהם.

רמנו, אמר רבי יוסי, שני
גדולים היו תחת פסא הכבוד
הקדוש, והרי שמו אחד מהם
הוא מטה, שהיה שורה באוצר
של ההיכל. והרי אנו בגלות, לא
נשאר בינינו אלא זה שהוא
מטבע שלו, והוא חתום משמו
של הקדוש ברוך הוא.

זהו שכתוב (שמות כג) הנה אנכי
שלח מלאך לפניך לשמרך וגו'.
לא לדבר פך, אלא בעולם הבא,

היא מעלאה, מפרשא יתיר מכל ספירן
דאבהתא, הדיא הוא דכתיב וישבע יעקב
בפחד אביו יצחק.

רבי אבא פתח ואמר, (בראשית לא) אלהי אברהם
ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי
אביהם, וישבע יעקב בפחד אביו יצחק,
מהאי קרא את יכיל למנדע דא.

ויתחוק ישראל וישב על המטה, ורזא
דקרא, (דניאל יב) בעת ההיא יעמוד
מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך
והיתה עת צרה. רבי שמעון אמר, דא גבורת
ידא דמיכאל רברבא. כמה ליה הוה מקדמת
דנא סגיד. למאן הוה סגיד, סגיד לערסא,
הוה ערסא פתיחא פניה. למהולתא הוה
סגיד, דהא הות חביבא מיניה.

כי חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת
אל נכר, (מלאכי ב) פד אסתלק זיויה מניה
על חוביהון, לא הוה ליה למיקם קמיה,
ואתרכת מטרוניתא מן מלפא, בדיל דלא
יכלא לשבקא לה לברהא בין עמין
למקטלהון, והוה בארעא קדישא הוא, בהא
דיהון עמין נוכראין מן עמיה. סכי למימר,
עאל שכינתא ביניהון בגלותא, ועדנא דלא
הוה בארעא, והיא בארע עממין, בזיוא
דישראל, אסתמרו עממיא די בסחרניהון.

האנא, אמר רבי יוסי, תרין רברבין הון
תחות פרסי יקרא קדישא, והא
בשמיה חד מאני בערסא, דהוה שדי אגוניה
דהיכלא. והא אנן בגלותא, לא אשתאר
ביננא אלא דא דביני דזיניה, והוא חתוף מן
שמיה דקדשא ברין הוא.

הדיא הוא דכתיב, (שמות כג) הנה אנכי שולח
מלאך לפניך לשמרך וגו', לא למללא

כמו שפרשנו במקומו והיא השמירה בדרך, אני השריתי שכניה ביניכם לשמר אתכם בגלות, והיא שמרה אתכם עד שתביא אתכם לארצכם כמו שהייתם מקדם לזה. אשר הכנתי - מושבות מקדם לזה.

וז שכניה מן מטטרו"ן, וגרשה המלכה מהמלך עד שתשוב למקומה, וסוד - כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים הנה ערשו ערש ברזל הלה הוא ברפת בני עמון, כמו שפרשנו במקומו. והדרך שנמשלה לגלות, שמר אותם בגלות על צרה שתבא עליכם, עד שיבא ויכניס אתכם לארץ שנשבע לאבותיכם שגשמרה.

רבי שמעון פתח ואמר, (רות א) ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל. אמר רבי יוסי, השליט רחמים על הדין. (בראשית א) ויבא אלהים את האור כי טוב. אור וטוב שוים, שהוא מבויעי הנחלים שיוצא מהם הים והנחל שבעולם. שנינו, אמר רבי שמעון, פעם אחת עליתי וירדתי להאיר במבויעי הנחלים, ועלה אחרי רבי אבא. אמר לי, במה עסקתם? אמרתי לו, בפסוק הנה (קהלת א) שכל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. מזיו נבראו כל הגדולים שמן העולם, ומזיו נובעים כל הנחלים, הנחלים שהם בפסוק הנה נמוכים בגלות הזאת, שהרי חשך ואפלה, חבת האם עשה להם, ואם לא, הנחל עושה לבתו. גדלה שניה היא, היא פחת הקדוש ששוכב על גני ההיכל, שהרי השר של ישראל שהיה ממנה עליהם, בכל זמן שהיתה הגבירה עם המלך, היה יוצא ויבא

הכי, אלא בעלמא דאתי, כד פרישנא בסטרין והוא צורין בארחה, אנא שרינא שכינתא ביניכון למאריהון בגלותא והיא נטרת יתכון, עד (דף ריד ע"א) דתייתי יתכון לארעכון, פמה דהויתון מקדמת דנא. אשר הכינותי, מותכן מקדמת דנא.

דא שכינתא מן מטטרו"ן. ואתרכת מטרוניתא מן מלפא, עד דתיתוב לאתרהא, ורזא (דברים א) כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים הנה ערשו ערש ברזל הלא הוא ברפת בני עמון, כדפרישנא באתריה. וארחה, דאתמתל לגלותא, נטר יתהון בגלותא, על עקתא דתתי עליכון, עד דיייתי וייעול יתכון לארעא, דקיים לאבהתכון דאתנטרת.

רבי שמעון פתח ואמר (רות א) ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל, אמר רבי יוסי, שליט רחמי על דינא. (בראשית א) ויבא אלהים את האור כי טוב, טוב ואור שוין, דהוא מבויעוי דנחלין, דנפק מנהון ימא ונחלא דבעלמא.

הנא אמר רבי שמעון, זמנא חדא סליקנא ונחיתנא לאנהרא במבויעי דנחלין, וסליק בתראי רבי אבא. אמר לי, במאי עסקיתו. אמרית ליה, בהאי קרא (קהלת א) דכל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. מזיויה אתבריאו כל רברבייא דמן עלמא, ומן זיויה אתנביעו כל נחלייא, נחלייא הו ו איננו להאי קרא, דמאיכי בהאי גלותא, דהא חשוכא כמופלגא, חבתא דאמא עביד להו, ואי לאו, נחלא עביד ברתיה. רברבא תנתיא הוא, הוא תחות קדישא, דגני אגנים דהיכלא. דהא רברבא דישראל דאתמגי

עליהון, בכל עידן דהות

לפניהם מטטרוין, והוא מקריב
עבודתם להקדוש ברוך הוא
כאש. כאשר התבטלה האש
וגלו, הסתלק זיוה, והסתלקה
הגבירה מן המלך. זה לא היה
שלם עד שיבא צד אחר שלא
היה נמנה בגלות.

והשמות שנקראים יד, היא
מבוע לכל, ותמצא יד הוי"ה,
(ישעיה נט) הן לא קצרה יד יהוה,
שלא נזכר יד אלא בשם אחד.
בא רבי אלעזר ושאל לרבי
שמעון אביו, ובכה ואמר לו,
גלה לי זה הסוד אבי מורי. אמר
לו, בזה הפסוק יתגלה לך, (שמות
י) כי יד על פס יה מלחמה לה.
כס משום הוי"ה, שולטים
רחמים על דין. רוצה לומר, יהי
רצון שיהיה לעולם במקום
הגבורה יד ה' הגדולה מלחמה
שהיתה במצרים, ואם לא, היו
כדינים.

ובשבא המשיח, יבא
בהתחדשות ביד גדולה ויערף
קרב בעמלק. בחזק יד הוציאך
ה' ממצרים. וכשבא שם של יד
בחזק יד לבדו, הוא בזמן שיערף
קרב בעמלק, יבא המשיח. רבי
אלעזר מסייע, (זכריה יד) ויצא ה'
ונלחם בגוים ההם כיום הלחמו
כיום קרב. כ"ס בשביל יהו"ה.
בא ראה, פמה היא יד הגדולה
שלא מגיעה ליד הזו העליונה,
לאבות הגדולה לא אגנים. ובזו
היד יצאו ממצרים משום
שמנגנם שוה, מונה י' ל', ד'
לד', שוים זה לזה, שם של היד
הגדולה שיצא מהם שוים
באותיותיהם, שמנגנם כמנגנם,
שקבלה שתי ידים, שתיים.

ביצד לא נמנעו זה מזה, ולא
שוים? נתבאר שני אלה
שבאותיותיהם יד הם שוים
בענין, שנים לא בעיניהם.

מטרוניתא עם מלפא, הוה נפיק ועאל
קדמיהון מטטרוין. והוא קביל פולחנהון
לקדשא בריך הוא פנורא. פד אתבטיל נורא
ואתגליאו, אסתלק זיוה, ואסתלקא
מטרוניתא מן מלפא. הא לא הוה שלים עד
דייתי גיסא אחרא, דלא הוה בגלותא מניתא.
ושמיהן דאתקריאת יד, היא מבועא לכלא,
ותשפח יד הוי"ה, (ישעיה נט) הן לא
קצרה יד יהוה, דלא אדפר ידא אלא בשמא
דחד.

אתא רבי אלעזר, ושאל לרבי שמעון אבוי,
ובכה ואמר ליה, גלי לי האי רזא אבא
מארי. אמר ליה בהאי קרא אתגלי לך, (שמות
י) כי יד על פס יה מלחמה ליה, כס בגין
הוי"ה, שליט רחמי על דינא. צבי למימר,
הא רעוא דיהא לעלמא באתר גבורת, יד יי
רבתא קרבא דהות במצרים, ואי לאו הו'
בדיני.

וכד ייתי משיחא, ייתי בחזתו בידא רבתא,
ויגח קרבא בעמלק. (שמות יג) בחזק יד
הוציאך ה' ממצרים, וכד ייתי שמא דיד
בתוקפא ידא לחודיה, הוא בעידנא, דיגית
קרבא בעמלק, ליתי משיחא. רבי אלעזר
מסייע, (זכריה יד) ויצא יי ונלחם בגוים ההם
כיום הלחמו כיום קרב. כ"ס בגין יהו"ה.
הא חזי, פמה היא ידא רבתא דלא מטא
להאי ידא עלאה, לאבהן רברבא לא
אגנים. ובדא ידא נפקו ממצרים, בגין
דמשוין שוין, מני י' ל' ד', שוין דא
לדא, שמא דידא רבתא, דיפוק מן אינון
שוין באותותהון דמנייניהון כמנייניהון,
דקבלא תרין יד, תרין.

ביצד לא אתמנעו דא מן דא, ולא שוין.

אֶת־פֶּרֶשׁ תְּרִין אֵלֶיךָ בְּרִיף הוּא דְבִאֲתוֹתֶהוּן
סִייעָאן יד בְּעֵלָה ה', תְּרִין לָאָב מְנִינְיֵהוּן
מִתְפָּרֵשׁ. מֵאֵלֶיךָ אֲתַבְּרִיאוּ שְׂמִיא וְאַרְעָא
וְדַעֲמִיָּה. וְאִינוּן סְפִירָא קְדָמָאָה, דְּהִיא כְּתָרָא
עֲלָאָה. (משלי טו) בְּכָל מְקוֹם עֵינֵי ה' צוֹפוֹת
רְעִים וְטוֹבִים. הֵם מְסִיעֵתָן לְשִׂמְא חַד ו'
דְּעֵבֵד כְּמָה אֲתוּוֹן בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם.

מִתְבָּאָר. מֵאלוּ נְבָרְאוּ שְׂמִים
וְאַרְץ וְשַׁעֲמָהֶם. וְאלוּ סְפִירָה
רֵאשׁוּנָה, שְׁהִיא כְּתָר עֲלִיוֹן. (משלי
טו) בְּכָל מְקוֹם עֵינֵי ה' צוֹפוֹת רְעִים
וְטוֹבִים. הֵן מְסִיעֵת לְשֵׁם אֲחֵד
אוֹת ו' שְׁעֵשָׂה כְּמָה אוֹתוֹת בְּאַרְץ
מִצְרַיִם. (ראה ציור למעלה)

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל יוֹסֵף אֵל שְׂדֵי
נְרָאָה אֵלֵי בְּלוֹז בְּאַרְץ כְּנַעַן. רַבִּי
אָבָא אָמַר, לֹוּ זֹו יְרוּשָׁלַיִם
הָעֲלִיוֹנָה, שְׁשׁוּרָה שְׂכִינָה
כְּתוּכָה. אָמַר יַעֲקֹב הָעֲלִיוֹן
לְמִטָּה, תָּן לִי בְּרַכָּה שְׁהוּא רוּצָה,
לְהַרְבּוֹת אֲתָכֶם אֲנִי, וְלָתֵת אֶת
הָאָרֶץ לְבְנֵיכֶם. לֹוּ זֹו יְרוּשָׁלַיִם
הָעֲלִיוֹנָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, נָתַן
הַשֵּׁר שְׁהִיו בְּרַכָּה זֹו עַל יְדוֹ
בְּאַרְץ הַקְּדֻשׁ, אָבָל מִחוּץ לְאַרְץ
אֲחֵרַת לֹא תִהְיֶה בְּרַכָּה.

רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (משלי כז)
מִבְּרוּךְ רַעְהוּ בְּקוֹל גְּדוֹל בְּבִקְרָה
הַשְּׂפִים קָלְלָה תַחֲשֹׁב לוֹ. הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא קָרָא לְיִשְׂרָאֵל אַחִים
וְרַעִים. אִיזוּ בְּרַכָּה נָתַן לָהֶם?
שְׁיִהְיוּ עִם זֶה טְהוֹר תַּחַת יְדוֹ,
וְלַהֲיוֹת עֲלֵיהֶם שׁוֹמֵר.

אֲשֶׁרֵי חֲלָקוּ שֵׁל הָעָם הַטְּהוֹר
הַזֶּה שְׁהוּא עֲלֵיהֶם, שְׁנִקְרָאִים
בְּעֲלִיוֹנִים בְּנִים חֲבִיבִים יוֹתֵר
מִהָעֲלִיוֹנִים. כְּתוּב (דברים יד) בְּנִים
אֲתֵם לֵה', מַהוּ הַכֹּל בְּשִׁבִיל זֶה.
מַה הוּא? בְּשִׁבִיל שְׁהַשְׂתַּלֵּם
הַשֵּׁם בַּחוּתֵם שְׁלָהֶם, שְׁהֵם
מַהוּלִים.

כֹּא רָאָה, בְּפָנֵי הָאָדָם שְׁמוֹ שֵׁל
לוֹ, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא קָרָא לְיִשְׂרָאֵל אַחִים וְרַעִים. מַאי בְּרַכְתָּא יְהֵב לוֹן,
דִּיהוּן הָאֵי עֲמָא דְכִיָּא תַחֲוֹת יְדִיָּה, וְלַמְהוּי עֲלִיהוּן נְטִיר.

וְכֹאָה חוּלְקֵהוּן דְּהָאֵי עֲמָא דְכִיָּא, דְּהוּא עֲלִיהוּן, דְּאֶקְרִי בְּעֵלָאָה בְּנִים
חֲבִיבִים יְתִיר מֵעֲלָאָה, כְּתוּב, (דברים ז) בְּנִים אֲתֵם לֵה', מַאי כִּלָּא
כְּדִיל דָּא. מַאי הוּא, כְּדִיל דְּאֲשְׁתַּלֵּם שְׂמָא בַחוּתֵמָא דְלֵהוּן, דְּאִינוּן גְּזִירִין.
תָּא חֲזִי, בְּאַנְפוּי דְּאִינְשָׁא שְׂמָא דְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, וְחִסְרָא יו"ד מְנִיָּה,

מצד ימין העיגול

יוד ו' לוא"ו לדי' יוד לוי'

דל"ת ד' לדי' ל"ל ל"ת

שדי

עליון העיגול

ו"ו לדל"ת דל"ת ללמ"ד ללמ"ד לתי"ו

א' ללמ"ד ל' למ"ם מ' לדי' ד' לת' ה' ל'

יהוה

י"ד

מרכבה דאבהן ישראל

(דף י"ד ע"ב)

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל יוֹסֵף אֵל שְׂדֵי
בְּלוֹז בְּאַרְץ כְּנַעַן. רַבִּי אָבָא אָמַר, לֹוּ
דָא יְרוּשָׁלַיִם עֲלָאָה, דְּאֲשְׁרָאָה שְׂכִינְתָּא
בִּינְהָא. אָמַר יַעֲקֹב עֲלָאָה לְתַתָּא, הַב לִי
בְּרַכְתָּא דְּהוּא בְּעִי, לְאַנְפִּישׁ יִתְכוּן אֲנָא,
וְלִמְיַתָּן יִת אַרְעָא לְבְנִיכוּן. לֹוּ זֹו יְרוּשָׁלַיִם
עֲלָאָה, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, הַב רַבְרַבָּא דְּהוּוּן
בְּרַכָּה דָּא עַל יְדִיָּה, בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, אָבָל
פְּרָא, לְאַרְעָא אַחְרָא, לָא יְהֵא בְּרַכְתָּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (משלי כז)
בְּקוֹל גְּדוֹל בְּבִקְרָה הַשְּׂפִים קָלְלָה תַחֲשֹׁב
לוֹ, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא קָרָא לְיִשְׂרָאֵל אַחִים וְרַעִים. מַאי בְּרַכְתָּא יְהֵב לוֹן,
דִּיהוּן הָאֵי עֲמָא דְכִיָּא תַחֲוֹת יְדִיָּה, וְלַמְהוּי עֲלִיהוּן נְטִיר.

וְכֹאָה חוּלְקֵהוּן דְּהָאֵי עֲמָא דְכִיָּא, דְּהוּא עֲלִיהוּן, דְּאֶקְרִי בְּעֵלָאָה בְּנִים
חֲבִיבִים יְתִיר מֵעֲלָאָה, כְּתוּב, (דברים ז) בְּנִים אֲתֵם לֵה', מַאי כִּלָּא
כְּדִיל דָּא. מַאי הוּא, כְּדִיל דְּאֲשְׁתַּלֵּם שְׂמָא בַחוּתֵמָא דְלֵהוּן, דְּאִינוּן גְּזִירִין.
תָּא חֲזִי, בְּאַנְפוּי דְּאִינְשָׁא שְׂמָא דְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, וְחִסְרָא יו"ד מְנִיָּה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

הזוהר

היומי

חלק יב

לימוד

זוהר

היומי

אלול

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

12

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק יא

לימוד

זוהר

היומי

אב

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

11

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק י

לימוד

זוהר

היומי

תמוז

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

10

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק ט

לימוד

זוהר

היומי

סיון

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

9

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק ח

לימוד

זוהר

היומי

אייר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

8

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק ז

לימוד

זוהר

היומי

ניסן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

7

חברה מזכי
הרבים העולמי